

În memoria părinților mei: Irina și George

Andone Georgeta

Cât de frumos era acasă,
Copil fiind în satul meu.
Chiar de munceam și-o zi întreagă;
Nimic nu mi se părea greu.

Aveam o mamă, aveam un tată,
Aveam și frați, aveam surori;
Cât de frumoasă era viața,
Când eram toți de sărbători.

Când tata struna de vioară,
Lângă obraz și-o așeza,
Iar eu cu glasul-mi de copilă
Cântam un cântec ce-mi plăcea.

Iar mama, seara-n încăpere
Ne aduna pe lângă ea,
Spunându-ne povești frumoase
Și-apoi în cântec ne culca.

Azi, de mă duc în sat la mine,
Părinții mei s-au dus demult.
Nu mai cântăm ca alta dată,
Ci stăm tăcuți lâng-un mormânt.

Din casă nu mai sună glasuri
De veselie și cântări,
Ci ne uităm la "țărna" neagră
Și tot aprindem lumânări.

Și-oricât aș plânge și cu lacrimi,
M-aș tot ruga la Dumnezeu,
Nimic nu se mai poate face,
Decât să-i port în gândul meu.